

Bayer Zsolt: A migrációról

2013 szeptember 20. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

2

Átlag: 2 (1 szavazat)

Mérték

„Összemosolygás nyelve; a titkon / össze-világló könnyek nyelve; a h?ség / nyelve; a föl nem adott hit / tolvaj-nyelve; remény laissez-passer-ja; szabadság / (percnyi szabadság, kortynyi szabadság, foglal háta mögötti szabadság) / nyelve; tanár-kigunyolta diák, szerzsán-legyalázta baka, / {...}

{...} összeszidott panaszos, hivatalnokok-unta mamácska / nyelve; csomaghordók, alkalmi favágók, mert / gyárba se jó, szakmára sem alkalmas (mert / nyelv-vizsgát se megállt) proli nyelve; az ifjú / f?nök el?tt habogó veterán / nyelve; a rend?r?rsön azonnal / fölpofozott gyanúsított / mélyebbr?l fakadó tanúság- / tétele, mint Lutheré; / kassai zúgáros, bukaresti cselédlány, / bejruti prostituált szüle-hívó / nyelve ”

Talán senki sem olvas ma már Illyés Gyulát. A Koszorút többnyire nem is értik. Velünk él egy generáció, amelynek bezárult ez a világ. Lehet, hogy mi zártuk be el?tte ezeket a kapukat. Ha igen, legyünk érte átkozottak mindörökké. Velünk él egy generáció, amelyik elmegy. S az elmenetele ócska, silány, semmirevaló és nembeli lényegét tekintve eo ipso hazug kampánysláger lett. „Elmennek a fiatalok, a jól képzettek” – harsogja az ellenzék, bizonyítandó, hogy a kormány rossz gazdaságpolitikája és a kilátástalanság miatt menekül, aki teheti. Ó, Istenem! Mennyire lapos ez így. És mennyire hazug. Hiszen amíg kormányon voltak, szorgalmazták ezt az elmenést. Nem, nem a beteg ember „akinek nem tetszik, elmehet” kijelentésére gondolok. Hanem arra a jól megfontolt, jéghideg tézisre, miszerint menjenek csak a fiatalok külföldre, „lássanak világot”, „szerezzenek tapasztalatot”, dolgozzanak odakint” – aztán majd térjenek haza.

Mondjatok, most mondjatok egyetlen okot, amiért a 2006 és 2010 között elment fiataljaink hazatértek volna. Nem tudtok ilyen okot mondani, mert nincsen ilyen ok.

És mégis van.

Mert elmennek a gyerekeink, aztán valamiért sokan mégis visszatérnek. Nézzünk egy tavalyi adatot: 53 900 magyar érkezett az els? számú migrációs célországunkba, Németországba. S a távozók fele, 27 727 f? haza is tért ugyanebben az id?szakban. S ami még ennél is árulkodóbb: ezzel az 53 900 f?vel „csupán” negyedikek vagyunk a migrációs ranglistán, méghozzá Lengyelország, Románia és Bulgária után. Hadd emeljem ki önkényesen a románokat. Romániát majdnem hárommillió munkavállaló hagyta el. Fiatalok és képzettek, többnyire. Ez a románok társadalmi Trianonja, itt zajlik a szemünk el?tt. S a minálunk sokkal jobb lelki állapotban lév?, a beteg individualizmustól sokkal kevésbé fert?zött lengyelek is sokszorta többen mennek Nyugatra – miképpen a bolgárok is, a szerbek meg már évtizedek óta.

Mert amúgy évszázadok óta ez az irány. Keletr?l Nyugatra tart a népvándorlás, csak hát ritkán lesz ebb?l olcsó és aljas kampányfogás. És még ritkábban teszik fel azt a kérdést, hogy ugyanazért a munkáért ugyanaz a munkaadó miért fizet ötödannyi bért minékünk, mint a sajátjainak Ingolstadtban.

Ugyanis a migrációs útirányok oka ez. És a globális kapitalizmus fertelmessége. Amely – láss csodát! – elérte a fényességes Nyugatot is. „Szinte titokban vándorol ki naponta négyszáz angol diplomás, szakképzett munkaer?, els?sorban Kanadába vagy Ausztráliába” – olvasható a Heti Válaszban. S honnan ez az elképeszt? migráció? Hát Angliából! S miért? Mert odahaza már nincsenek meg a középosztály régi életformájának feltételei. A középosztály fiataljai tehát menekülnek, mialatt a bevándorlás óriási mérték?. Voltaire-t idézi a lap, aki egykor úgy jellemezte a brit társadalmat, hogy az osztálytagozódás hasonlatos az angol sörhöz: „a tetején hab van, az alján üledék, de ami a kett? között helyezkedik el, az nagyon jó.” Nos, a hab konstans, az üledék véstesen n?, s ami a kett? között van, az menekül. Hogyne menekülne? A cikk írója, Sárközi Mátyás idézi A. W. Turner elemzését, miszerint: „...A kulturális értékek sínylették meg a változást. B?nné vált elitistának mutatkozni... A m?veltség és eszesség másodrend?vé vált, az érettségi anyagát lebutították, hogy minél több diák menjen át a vizsgán.”

Nem ismer?s? Tessék csak figyelemmel kísérni az oktatás átalakítását kísér? hitvitákat, s azt az ösztüzet, amely a felvételi megszigorítását kísérte!

A lényeg, hogy ebben az összefüggésben kéretik szemlélni a hazai migráció „drámaiságát”. Az „utolsó pár el?re fuss” parancsa utolérte a Nyugatot is, és lám, az angol középosztály mobilis része nyugatabbra vagy a világ végére menekül, az otthoni multikulturális társadalmi modell – vagyis az élehetetlen világ el?l. A globális kapitalizmus válsága, iszonyata, embertelensége, szürkesége és ostobasága tényleg nem ismer határokat. Nekünk

pedig marad Illyés Koszorúja:

„Fölmagasodni / nem bírhatasz. De lobogsz még, / szél-kaszabolta magyar nyelv, lángjaidat / kígyóként a talaj szintjén iramítva – sziszegvén /néha a kintől, / többször a béna düht?l, megalázott. / Elhagytak szellemeid.”

Évszázadok óta élünk így. Már nem is volna szabad léteznünk. De létezünk. És éppen most vívjuk a legokosabb harcot a megmaradásért.

Bayer Zsolt – magyarhirlap.hu

Ajánló